

Chambre des Représentants

SESSION 1962-1963.

11 JUILLET 1963.

PROJET DE LOI

portant approbation du Traité d'extradition et d'entraide judiciaire en matière pénale entre le Royaume de Belgique, le Grand-Duché de Luxembourg et le Royaume des Pays-Bas, et du Protocole concernant la responsabilité civile pour les agents en mission sur le territoire d'une autre Partie, signés à Bruxelles, le 27 juin 1962.

RAPPORT

FAIT AU NOM DE LA
COMMISSION DES AFFAIRES ETRANGERES (1).
PAR M. DRÈZE.

MESDAMES, MESSIEURS,

Le Traité du 27 juin 1962 règle les questions d'extradition et d'entraide judiciaire en matière pénale. Il remplace toute une série de conventions bilatérales conclues entre les trois pays et répond ainsi aux exigences résultant des relations entre les pays du Benelux en suivant autant que possible la convention européenne d'extradition du 13 décembre 1957.

(1) Composition de la Commission :

Président : M. Van Acker (A.).

A. — Membres : MM. Delwaide, De Schryver, Dewulf, Fimmers, Herbiet, Lefère, le Hodey, Parisi, Scheyven, Wigny, Willot, — Dejardin, De Kinder, Grégoire, Guillaume, Huysmans, Pierson, Radoux, Van Acker (A.), Van Eynde. — Drèze, Kronacker.

B. — Suppléants : M. Cooreman, Mme De Riemaecker-Legot, MM. Devos (R.), Loos, Saintraint, Tindemans. — Bracops, Cools, De Keuleneir, N..., N... — Janssens.

Voir :

478 (1962-1963) :

— N° 1 : Projet de loi.

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1962-1963.

11 JULI 1963.

WETSONTWERP

houdende goedkeuring van, het Verdrag aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken tussen het Koninkrijk België, het Groot-hertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden en van het Protocol betreffende de burgerrechtelijke aansprakelijkheid voor ambtenaren die optreden op het grondgebied van een andere Partij, ondertekend op 27 juni 1962, te Brussel.

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE VOOR DE
BUITENLANDSE ZAKEN (1), UITGEBRACHT
DOOR DE HEER DRÈZE.

DAMES EN HEREN,

Het Verdrag van 27 juni 1962 regelt de vraagstukken in verband met de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken. Het vervangt een hele reeks bilaterale overeenkomsten die onder de drie landen zijn gesloten en beantwoordt aldus aan de eisen welke de betrekkingen onder de Beneluxlanden stellen, mits zich zo dicht mogelijk te houden bij het Europese uitleveringsverdrag van 13 december 1957.

(1) Samenstelling van de Commissie :

Voorzitter : de heer Van Acker (A.).

A. — Leden : de heren Delwaide, De Schryver, Dewulf, Fimmers, Herbiet, Lefère, le Hodey, Parisi, Scheyven, Wigny, Willot, — Dejardin, De Kinder, Grégoire, Guillaume, Huysmans, Pierson, Radoux, Van Acker (A.), Van Eynde. — Drèze, Kronacker.

B. — Plaatsvervangers : de heer Cooreman, Mevr. De Riemaecker-Legot, de heren Devos (R.), Loos, Saintraint, Tindemans, — Bracops, Cools, De Keuleneir, N..., N... — Janssens.

Zie :

478 (1962-1963) :

— N° 1 : Wetsontwerp.

H. — 487.

Le nouveau régime qui est prévu par le Traité peut être résumé comme suit :

1. Abandon du système énumératif.

L'extradition est rendue possible pour les faits punissables dans le pays requérant et dans le pays requis et pour lesquels le maximum de la peine comminée dépasse un niveau déterminé.

2. L'extradition ne sera plus demandée par la voie diplomatique mais de Ministre de la Justice à Ministre de la Justice.

3. L'autorité judiciaire qui réclame l'arrestation provisoire à l'autorité judiciaire d'un autre pays pourra demander que la personne arrêtée lui soit immédiatement livrée.

Les principales caractéristiques du régime concernant l'entraide judiciaire en matière pénale peuvent se résumer comme suit :

a) les parties s'engagent à s'accorder mutuellement l'aide judiciaire la plus large possible en matière pénale;

b) en général, les autorités judiciaires s'adresseront directement les demandes d'entraide judiciaire;

c) les autorités judiciaires pourront, dans certains cas, déléguer des agents pour assister aux opérations de recherches sur le territoire d'un autre pays;

d) lorsqu'ils poursuivent une personne présumée auteur d'un fait en raison duquel l'extradition peut être accordée, les agents d'un pays pourront continuer la poursuite sur le territoire d'un autre pays du Benelux.

Au Traité est joint un Protocole concernant la responsabilité civile relative aux agents en mission sur le territoire d'une autre Partie.

Ce Protocole repose sur l'idée que la personne qui a subi dans son pays un dommage causé par un agent de recherche d'un autre pays, doit avoir les mêmes droits et les mêmes facilités de recouvrement que si le dommage lui avait été causé par un agent de son propre pays.

Conformément à la Convention de 1955 qui institue le Conseil Interparlementaire Consultatif de Benelux, ce Traité a été soumis pour avis au Conseil.

De cette façon, des parlementaires des trois pays, mandatés par leurs assemblées respectives ont pu faire du Traité, encore en projet, un examen préalable et fort détaillé.

On en trouvera la relation dans le document n° 27/2 du Conseil Interparlementaire de Benelux.

Celui-ci usant de ses prérogatives a proposé aux trois Gouvernements un amendement relatif aux droits de la défense, dont ceux-ci ont bien voulu tenir compte dans le Traité définitif (art. 19, 2°).

Le projet de loi a été adopté à l'unanimité.

Le Rapporteur,
R. DREZE.

Le Président,
A. VAN ACKER.

De nieuwe regeling, waarin het Verdrag voorziet, kan worden samengevat als volgt :

1. Prijsgeving van het opsommingssysteem.

De uitlevering wordt mogelijk gemaakt voor de feiten die in het aanvragende en het aangezochte land strafbaar zijn en waarop als maximum een straf boven een bepaalde grootte is gesteld.

2. Het verzoek tot uitlevering zal niet meer plaatsvinden langs diplomatieke weg, maar van Minister van Justitie tot Minister van Justitie worden gericht.

3. De justitiële overheid, die een verzoek tot voorlopige aanhouding richt tot de justitiële overheid van een ander land, kan daarbij verzoeken de aan te houden persoon onmiddellijk aan haar uit te leveren.

De voornaamste kenmerken van het stelsel betreffende de rechtshulp in strafzaken kunnen als volgt samengevat worden :

a) partijen verbinden zich om elkander wederzijds in zo ruim mogelijke mate rechtshulp te verlenen;

b) over 't algemeen zullen de rechterlijke autoriteiten elkaar rechtstreeks de vragen tot rechtshulp toezenden;

c) in sommige gevallen zullen de rechterlijke autoriteiten ambtenaren kunnen afvaardigen om, op het grondgebied van een ander land, behulpzaam te zijn bij de opsporingen;

d) wanneer zij een persoon achtervolgen die verdacht wordt van een feit dat aanleiding kan geven tot uitlevering, zullen de ambtenaren van een land de achtervolging mogen voortzetten op het grondgebied van een ander Beneluxland.

Aan het Verdrag is een Protocol toegevoegd betreffende de burgerrechtelijke aansprakelijkheid voor ambtenaren die optreden op het grondgebied van een andere Partij.

Uitgangspunt voor dit Protocol is geweest dat een persoon aan wie in zijn eigen land door een opsporingsambtenaar van een ander land schade is toegebracht, dezelfde rechten en dezelfde mogelijkheden tot verhaal moet bezitten als wanneer die schade hem zou zijn toegebracht door een ambtenaar van zijn eigen land.

Overeenkomstig de Conventie van 1955 tot instelling van de Interparlementaire consultatieve Beneluxraad werd dit Verdrag voor advies aan de Raad voorgelegd.

Op die wijze konden de door hun respectieve vergaderingen gemandateerde Parlementsleden van de drie landen een voorafgaand en zeer gedetailleerd onderzoek wijden aan het ontwerp van Verdrag.

Het verslag ervan vindt men in het stuk n° 27/2 van de Interparlementaire Beneluxraad.

Deze laatste heeft gebruik gemaakt van zijn prerogatieven om aan de drie Regeringen een amendement voor te stellen in verband met de rechten van de verdediging. In de definitieve tekst (art. 19, 2°) hebben de Regeringen wel rekening willen houden met dit amendement.

Het wetsontwerp werd eenparig aangenomen.

De Verslaggever,
R. DREZE.

De Voorzitter,
A. VAN ACKER.